

Beáta Jarošová

Srdečný pozdrav
z dovolenky

*Vydala Rímskokatolícka cirkev
Žilinská diecéza, 2010*

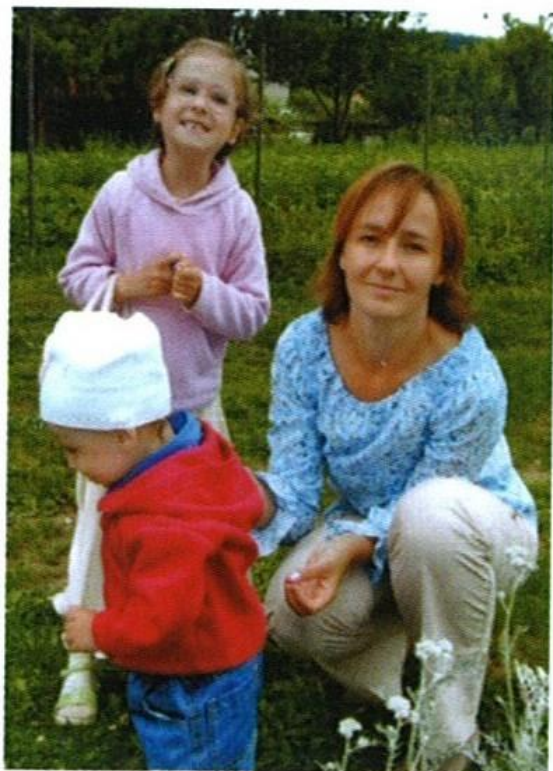

BEÁTA JAROŠOVÁ

SRDEČNÝ POZDRAV Z DOVOLENKY

Srdečný pozdrav z dovolenky je knižné vydanie rovnomenného seriálu poviedok pre ženy, ktorý sa aj vďaka ilustráciám Stana Lajdu tešil veľkej priazni u čitateľov. Poviedky humorným a odlahčeným spôsobom ukazujú strasti i radosti matky viacčlennej rodiny na materskej dovolenke.

Beáta Jarošová (1970) vyštudovala slovenčinu, ruštinu (1994) a žurnalistiku (2001) na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave. Po ukončení štúdia v roku 1994 začala pracovať v redakcii regionálnych novín Žilinský večerník. Seriál poviedok pre ženy *Srdečný pozdrav z dovolenky*, ktorý sa tešil aj vďaka ilustráciám akademického maliara Stana Lajdu veľkej čitateľskej priazni, uverejňovala pod pseudonymom Paulína Krížová. Beáta Jarošová je vydatá, s manželom Miroslavom majú štyri deti: Tomáška, Karolínu, Šimonka a Žofku.

Stano Lajda (1959) vyštudoval Vysokú školu výtvarných umení v Bratislave, odbor reštaurovanie maľby (1985). Slobodný umelec s originálnym prejavom a výnimočný znalec diela Leonarda da Vinci, sa venuje voľnej tvorbe, knižnej ilustrácii, karikatúre, grafike, reštaurovaniu maľby, ale aj navrhovaniu bábok a pedagogickej činnosti. Zmysel pre humor v plnej

miere uplatnil aj počas spolupráce na poviedkovom seriáli Srdečný pozdrav z dovolenky. Stano Lajda je ženatý, s manželkou Hankou majú dvoch synov.

DEPKA

Vedela som, že jedného dňa musí prísť. A pretože nechodila, pripadala som si ako výnimka. V ten deň som mala v ruke pampersku plnú predmetného obsahu a smerovala po stabilnej trase: spálňa, kuchyňa, hala, toaleta... nebolo sa kde pomýliť. Zrazu som zastala a v hlave sa mi začali rojiť čudné otázky: kam smeruješ? kto si? aký je dnes deň? Zovrelo mi hrdlo a jedno mi bolo jasné: prišla. Depka.

Ktovie, koľko by som tam postávala, ale bolestivo som stúpila na kocku zo stavebnice. Položila som pampersku na zem a štvornožky rýchlo zbierala približne tisíctristodvadsaťpäť malých kociek. Kto som? Narodila som sa dvetisíc rokov po Kristovi, no, plus-mínus tridsať. Mám dvoch okatých kučera-vých anjelikov s malými rožkami, milujúceho, čoraz normálnejšieho, manžela, a inak zo všetkého tak trochu. Tak trochu šťastička, tak trochu zdravíčka, tak trochu dlhov... Kto teda som? Mamka na materskej dovolenke. Inak, veľmi rada by som poznala autora tohto slovného spojenia.

Otázka vlastnej identity bude vôbec asi zložitejšia, ale môjmu dieťaťu sa práve podarilo dostať k šálke s kávou. K tisíckrát studenej, tisíckrát uloženej na bezpečné miesto. Spôsob zapojenia svalstva, s akým som zdolala asi stodesaťcentimetrovú vzdialenosť, by mi závideli aj černošskí atléti z reklamy na ktorési tenisky. Křčovito som zvierala šálku, po ktorej stekala kvapka kávy, privrela oči a po chvíli zašepkala: „Si

dobrá!!!“ Lenže moje dieťa našlo na zemi pampersku a s neskrývaným záujmom ju rozbalilo. To, čo si nanieslo na líčka, pripomínalo síce blahodarné produkty Mŕtveho mora, ale...

Hľuza v hrdle sa ešte zväčšila. Zodvihla som telefón a zavolała: „Mami, prosím ťa, príd!“

FĽAK

Nie je nič príznačnejšie pre ženu na materskej ako fľak. Je to bizarný spôsob stigmatizácie, z ktorého sa dá mnohé vyčítať. Podľa rozptýlenosti fľakov je možné určiť vek dieťaťa. Podľa ich zaschnutého zloženia, čo všetko už papáte, prípadne čo vášmu dieťaťku chutí a či náhodou neberiete železo. Podľa počtu zásahov na nočnej košeli sa dá odvodiť, koľkokrát ste boli v noci hore. A podľa fľakov na tvári moja mama usúdila, že budem mať dcéru. Fľaky majú zvláštnu vlastnosť: vynikajú momentálne, keď to najmenej očakávate a pred svedkami. Zásadne sú zaschnuté. Nesnažte sa okolie presvedčať, že ešte pred chvíľou bolo to tričko čisté. Fľaky sú a bude ich čoraz viac. Potešiteľné pre vás možno bude, že s pribúdajúcimi dňami „na dovolenke“ sa stanete odolnejšou ako ten fľak. Mne sa situácia trochu skomplikovala tým, že okrem fľakatého označenia, som znenazdajky začala jesť rukami, jesť zo zeme a pri zbieraní hračiek to išlo rýchlejšie po štyroch.

Boli sme na návšteve a deti vysypali na koberec grahamové tyčinky. Kým prišla kamarátka Kačka s metličkou, všetky som „vyzobala“. Na päte sa otočila a bez mihnutia oka ju uložila na miesto. Onedlho prišla s deťmi zas ona k nám. Na zemi skončili piškóty a kým som prišla s metličkou, zostalo ich už len pár...

Bolo pekné všedné popoludnie a ja asi desať týždňov po pôrode. Bábätko spokojne zaspinkalo a vo dverách sa zjavila moja mama. Stála som uprostred

kuchyne bosá, v nočnej košeli vykazujúcej priamy kontakt s materským mliekom. Spýtavo sa na mňa pozrela a riekla: „My sme takto nikdy nechodili...“

Chodili, nechodili. Neviem prečo som sa v spomienkach presunula do raného detstva. Boli sme vtedy v kostole a môj poldruharočný brat vytrvalo rumázgal. Mame odetej v elegantnom kostýme po celý čas visel z ramena nenápadný detský sopeľ.

Nepovedala som nič.

TAJOMSTVÁ KOMUNIKÁCIE

„Ahoj, ako sa máte?“ zavolala som Kačke.

„Ale, malá má soplíky... Čo to robíš?!“ zhĺkla Kačka a v slúchadle sa ozval detský plač.

„Už som tu, malý chcel poumývať riad a ušla mu spod nôh stolička. Visel za ruku z linky... No čo ako... Ále dobre... A vy?“ prehodila Kačka.

„Tiež dobre. Už aj zlez dolu...“ zvraskla som.

„Prosím?“ nechápavo sa opýtala Kačka.

„Nie ty, moje decko sa musí zásadne liepať po skriniach, keď telefonujem. Pozerala si včera film, no o tom chlapcovi? Ja som ti chcela volať ešte večer,“ informovala som Kačku.

„No vidíš, máš toho plné ústa,“ dôrazne vyštekla Kačka.

„Prosím?“ nechápavo som sa spýtala.

„Nie ty, malá si pochutnáva na starých prskavkách... Určite sú po záruke,“ utrúsila pre seba Kačka.

„Prosím? Tak vy neprestanete?!“ snažila som sa primäť slovným dôrazom, intonáciou, tempom reči a neverbálnymi vyjadrovaniami prostriedkami moje deti k tomu, aby okamžite prestali olizovať sklenú výplň kuchynských dverí a pritláčať na ňu svoje malé nosy.

„Ja som si tak poplakala,“ povedala Kačka.

„Vieš čo, aj ja, ani zaspáť som nemohla,“ povedala som ja.

„Keď si uvedomíš, že tí rodičia zostali úplne sami...“ povzdychla Kačka.

„A ako od nich postupne všetci odskakovali,“ povzdychla som ja.

„Vieš ten pocit, že sa už nič nedá robiť...“ ohluchlo zrazu slúchadlo.

„Si tam?“ v slúchadle bolo naďalej počuť len škvŕkanie.

„Achój. Maminka je v dachode,“ vysvetľoval detský hlas.

„Už som tu, malý sa umýval v záchodovej mise... Idete do cirkusu?“ nadviazala Kačka.

„Uvidíme, ale asi sa vyberieme. Tak sa maj,“ rozlúčila som sa.

„Ako sa majú?“ zaujímal sa manžel.

Rozpačito som sa zatváрила a manžel ani viac nezisťoval.

„Veď ona zavolá,“ s iróniou v hlase predpovedal.

Tajomstvá komunikácie - čo on o tom vie.

VIDEL SOM GITARU

„Videl som gitaru...“ so zvláštnou nežnosťou v hlase mi takmer šepkal manžel. Spýtavo som sa na neho pozrela. „Tak, päť – šesť tisíc, no sedem,“ s křčovitou ľahkosťou dodal a neprestával snívať. Na moje vytreštené oči rovno odpovedal: „Ale nový hmatník, ten by stál tak tri a pol.“

Prešla som do spálne.

„Vieš čo, okúpem deti!“ radostne navrhol môj muž.

Vrátila som sa do kuchyne.

„Neboli by ma tak prsty,“ volal manžel z kúpeľne za hukotu tečúcej vody. „Áno, áno treba aj cvičiť, ale veď vieš, ako sme na tom s časom... A predstav si, pán z hudobnín ma už zdraví...“ štebotal manžel.

Spomenula som si na Kačku. Raz sme sa u nich naskytli na jednej z našich neohlásených návštev. Kačka bola na materskej – brucho rovno nosom. Stála v kuchyni vo voľnej červenej zástere s bielymi bodkami a plakala. Muži sa zavreli v jedinej izbe ich jednoizbového bytu.

„Ja viem, že to boli mimorozpočtové peniaze, aj tak som s nimi počítala,“ utierala si slzy. Na moju otázku v tvári odpovedala: „Vieš, čo kúpil, vraj investícia pre celú rodinu: elektrickú gitaru aj s kombo...“ Zhrozene som si zakryla ústa. „Ako mi to mohol urobiť?“ horekovala Kačka...

Moja priateľka sa s rodinnou investíciou jej manžela napokon vyrovnala a prijala ho takého, aký je.

„Skúsme sa o tom hmatníku ešte raz porozprávať,“ navrhla som tomu môjmu, keď naše vykúpané deti už spali (až potom som zistila, že dievčatko spokojne odľukuje s našampónovanými vláskami).

„Ja viem, že na to nemáme,“ smutne konštatoval môj muž.

Začala som rozmýšľať o nejakom mimorozpočtovom príjme. A možno som na niečo prišla.

Vít'azná kniha v kategórii

BELETRIA

regionálnej čitateľskej súťaže

Kniha Horného Považia
2010

ŽILINSKÝ
samosprávny kraj

ŽILINSKÉ NOVINY
MY

FRONTINUS
radio
Žilina 104.6 Čadca 90.1 Martin 95.2

KNIHÁ HORNÉHO POVAŽIA 2010

1.miesto

v kategórii Beletria

Beáta Jarošová

Srdečný pozdrav z dovolenky

Krajská knižnica v Žiline, 29.4.2011

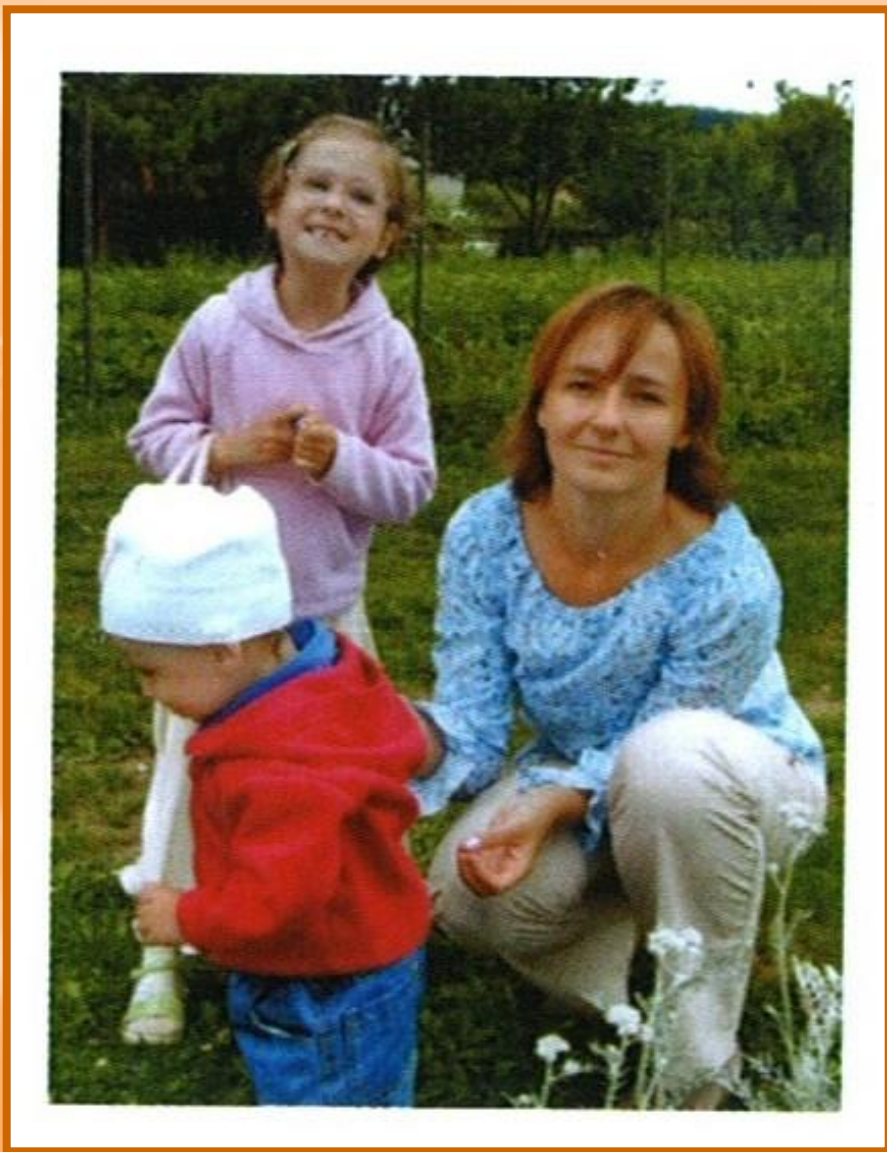

Roky pôsobí ako porotkyňa literárnych a recitačných súťaží, istý čas (1996 - 1997) viedla Literárny klub pri Regionálnom kultúrnom stredisku v Ziline. V roku 2006 pripravila sériu rozhlasových večerníčkov pre lokálne Rádio Fajn s názvom Rozprávky zo sídliska.

Redakčne sa podieľala na vydaní debutu Marcely Poláčkovej Milosrdné miniatúry (ROS Žilina 2002), knižky rozprávok Kataríny Mikolášovej Orišek večnej krásy (URELA 2007) či hororových poviedok Zubami - nechtami (GABIS 2008).

Beáta Jarošová je vydatá, s manželom Miroslavom má štyri deti: Tomáša, Karolítku, Šimonka a Žofiu.

Prezentáciu pripravil
Úsek regionálneho výskumu,
dokumentov a informácií
Krajská knižnica v Žiline
v zriad'ovateľskej pôsobnosti
Žilinského samosprávneho kraja
2011